

[Hartvig Frisch.]

denne Statskontrol, der ligger i Bemyndigelsen til Ministeren, som Partiet Venstre i sit Ændringsforslag helt har villet gaa bort fra. Den er uhyre vigtig, netop for at dette tredobbelte Formaal kan opnaas, og derfor skal jeg slutte med at anbefale Flertallets Indstilling.

Clausager: Som ærede Medlemmer vil se af Betænkningen, er der ikke i Udvalget opnaaet Enighed om en fælles Indstilling angaaende det foreliggende Lovforslag. Det hænger sammen med, at de Tanker, jeg ved første Behandling gjorde mig til Talsmand for, pure er afvist af Flertallet, der aabenbart var mere eller mindre enig om Sagen inden første Behandling. Det er for saa vidt beklageligt; men jeg tror alligevel, at vi i Dag har naaet at faa Linierne trukket ret godt op. I alt Fald maa jeg udtale min Anerkendelse af den ærede Ordførers Tale; det er det mest ægte socialistiske, jeg nogen Sinde har hørt, det behøver man ikke at være i Tvivl om.

Som det er min Pligt, skal jeg først gøre Rede for de Ændringsforslag, vi har stillet, for siden i Lighed med den ærede Ordfører at sige et Par Ord om de andre Ændringsforslag. Jeg gaar ud fra, at ærede Medlemmer har læst vor Særbetænkning, saa jeg straks kan gaa over til det af mit Parti stillede Ændringsforslag, hvorved der foreslaas Ændringer i 3 gældende Love. Om vort Ændringsforslag er stillet aldeles korrekt og uangribeligt op, rent lovtæknisk set, er jeg desværre ikke sikker paa, for vi har ikke til Udarbejdelsen af Ændringsforslaget haft den Hjælp fra Administrationsens Side, som vi kunde ønske; jeg har søgt at gøre det, saa godt jeg kunde, men skulde der være tekniske Fejl, maa man ikke angribe mig derfor. Villien har været god nok, maaske har Evnen svigtet noget.

Vi foreslaar Lovforslaget affattet paa en helt anden Maade. Det første, vi foreslaar, er en Ændring i Lov Nr. 137 af 27. Maj 1908, gaaende ud paa, at man forandrer det bestaaende Forhold med Hensyn til Sukkerafgiften, saaledes at den fordeles anderledes mellem Staten og Dyrkerne, derimod rører man ikke ved selve Sukkerproduktionens Beskyttelse. Der er ikke det mindste i Vejen for, at Fabrikkerne kan administrere og disponere ganske som forhen, de berøres i og for sig ikke af den Ændring, det er kun Forholdet mellem Staten og Dyrkerne, vi tager Sigte paa.

Jeg kan sige det paa en ret rammende Maade saaledes, at det, vi tilsigter, er, at

Staten opretter en Slags Udligningskasse, saaledes at den i gode Tider med gode Sukkerpriser tager en stor Part af Beskyttelsen, men i daarlige Tider med smaa Sukkerpriser afgiver den en stor Part af Beskyttelsen; det er egentlig alt, hvad vi tilstræber. Naturligvis maa vi i Forslaget give det Udtryk i Tal, og vi har foreslaaet at gaa ud fra en Sukkerpris paa 38 Ø. som Norm. Naar Sukkerprisen falder, skal Staten kvitte en forholdsmæssig Del, og denne udbetales som et Tillæg til Røedyrkernes Grundpris; med Priser over 38 Ø. skal Staten have en Del af den Grundpris, Dyrkerne ellers vil faa.

Nu er det meget rigtigt, som den ærede Ordfører for Udvalget gjorde opmærksom paa, at det løber hurtigere nedad end opad; vi har imidlertid Dækningsbestemmelser for Statskassen, og saa kan man virkelig ikke forlange, at Staten skulde have lige gode Chancer for Opgang og Nedgang.

Der er imidlertid et Spørgsmaal, som melder sig, og det er dette: Er Prisen 38 Ø. for høj? Baade ved første Behandling i Udvalget og udenfor dette har det været sagt, at Prisen 38 Ø. var for høj, og at det vilde være forkert, at Staten skulde afgive noget af Beskyttelsen som Tilskud til en Grundpris til Røedyrkerne, naar Prisen gaar under 38 Ø.

Dette kan maaske siges, men jeg vil i denne Forbindelse minde om, at vi, som jeg har udtalt, aldeles ikke holder bestemt paa denne Pris; jeg har oven i Købet i Udvalget skitseret en Plan, hvorefter der lægges en bredere Zone, saaledes at der blev flere Sukkerpriser, der hverken gav Tilskud eller Fradrag, Tilskuddene og Fradragene kom først nedenfor eller ovenfor dem; dette Forslag blev imidlertid afvist ligesom vore øvrige Ændringsforslag.

De Folk, der har besøgt os i Udvalget, har hævdet, at den i Forslaget foreslaaede Roepris var for lav, og man har mere eller mindre udførligt søgt at dokumentere det. I og for sig er jeg ikke utilbøjelig til at tro, at denne Paastand er rigtig, uden at jeg derfor vil sige, at det er aldeles nødvendigt for os at give en Roepris, som yder fuld Rentabilitet — man maa jo ikke lukke Øjnene for, at der i Øjeblikket er overordentlig mange Produktioner, som ikke betaler sig.

Jeg skal oplyse, at vi har set Tal, som viser, at den af os foreslaaede Roepris sikkert ikke er for høj. Vi har faaet forelagt et Regnskab fra en lille, god Ejendom — det er for Resten meget interessant at se, hvordan det gaar de smaa Ejendomme, der